

PETER SEMOLIČ

Krogi na vodi

Kavč

reči zvestoba končno nam oči odpira
Zbigniew Herbert, Stolček

*Po dolgem času spim v postelji
svoje mladosti.*

*Pravzaprav niti ni postelja,
ampak kavč.*

*Zakrpan, na sredini udrt,
z zateglo tožečimi vzmetmi.*

*Malokdo bi na njem ležal brez strahu.
Meni pa je ljub kot polomljena igrača.*

*Skozi petnajst let sva združno vzdihovala.
On od moje teže,
jaz od povišane temperature,
slabih ocen, nesrečne ljubezni.*

*Bil je moj krilati konj,
moja Argo, moj samotni otok.
V vsakem trenutku odlični tovariš.*

*Potem sem zapustil dom, starše
in mladost.*

*Prišle so druge postelje,
postelje za eno noč v cenenih hotelih,
po mleku dišeče postelje dekliških sob,
trd vojaški pograd.*

*Prišla je vzmetnica,
ki jo kot ahasver nosim po svetu.*

*A nobeno teh ležišč nima imena.
Ime je rezervirano samo zanj.*

*Zato ga ponoči pokličem.
Odgovori mi s tihim zvestim ječanjem.
Ki rahlo nakodra gladino noči.*

Dalmacija, poletje 1985

Spominska slika: Postaja.

*Ne hrupni glavni kolodvor,
lesketav od naglice,
niti zaspani peron provincialnega mesteca
v opoldanski pripeki.*

*Ampak pusto izogibališče
v času sieste.*

*Nekaj praznih tetrapakov leži naokrog,
razpokan kondom, plesniv sendvič,
obledela časopisna stran.*

*Potepuški pes ovohava smetnjak.
Nedaleč proč se vrabec kopa v luži prahu.*

*Trajanje in minevanje
se nedeljena vpisujeta v slednji dih vetra.
Ki dremavo lista liste bližnjih dreves.*

*Zakaj bi se sploh kdo ustavil tukaj?
Toliko lepših krajev je na voljo za počitek
ali zabavo ali za oboje.*

*In bog ne daj, da bi se tu pokvaril avto!
Telefon je tako daleč.*

*Pridem utrujen.
Sonce mi je opeklo zatilje.
Sedem na polomljeno klop.*

*Iz žepa na srajci potegnem
prepoteno beležko in grafitni svinčnik
in napišem pesem.*

Odisej pri Fajakih

*Je neka skalnata obala.
Je neka skala,
obrasla s školjkami.*

*Je neka ženska,
ki se morda spominja,
ki se morda ne spominja ...*

*Je puhasto deško telo,
še neimenovano z dotiki ...
Atena mu je za to noč
podelila še neznano mu lepoto.*

*So ti verzi, ki jih ženska morda bere.
So morda spomini: »Nekoč sem bila dekle ...«*

*So galebi, odsotni s prizorišča,
nevidne ribe ...*

*Je njeno ime,
ki ga diskretno zamolčim.*

*Je vonj po algah.
Je okus slane kože.
Morje spi v njej.*

*So zvezde v morju in zvezde na nebu.
Reče: »To ni ljubezen,
to je igra.«*

*Je prikupna zmedenost,
ko krilo prekrije kamen,
ko roka zatava v še nikoli občuteno strast ...*

*So dolgi jesenski dnevi,
brezciljni sprehodi,
so neskončna branja Mostarskih kiša ...*

*Je pogovor s sabo:
»Mar to res ni bila ljubezen, Nausikaa?«*

*Je Eric Burdon, ki poje:
»She was brown and I was pretty green ...«*

Zbigniew Herbert

Umril je. Ne vem, zaradi česa.

*V časopisni notici piše le,
da je bil kandidat za Nobelovo nagrado.
Kot da bi bilo to res pomembno.*

*Da je napisal šest pesniških zbirk.
Za snopič gledaliških iger.
Nekaj knjig esejev.*

*Najboljša med njimi je Barbar v vrtu.
Z zagovorom templarjev.
In Pierom della Francesca
v svetlobi toskanskega popoldneva.*

*Piše še, da je bil zakoreninjen
v židovski tradiciji.*

*Nič pa o mestecu Braclaw
»sredi črnih sončnic«.*

*O tem, kako je, ko ti pogori dom.
O pregnanstvu.*

*Zdaj bodo pisali nekrologe.
Tisti, ki so ga poznali.*

*Tisti, ki ga niso poznali,
se bodo košatili z zlato učenostjo.*

*Strinjali se bodo v enem,
da je bil velik.*

*Nihče pa ni slišal,
kako so ob njegovi smrti
zaihtele stvari.*

Drumcliff

*Pa sem tu, zlati mrtvak.
Prešel sem sedem let, pol kontinenta
in dve morji.
A Ben Bulben skriva glavo v oblakih.*

*Bi ti bil všeč?
Bi moji verzi potešili tvoj narcisizem?*

*Biki me prebadajo s pogledom izza bližnje ograde.
In nekaj kilometrov od tod
umazano mesto Sligo drsi v smrdljivi zaliv.*

*Ti pa ležiš tu, kot da ni nič,
skrit za zlatimi črkami epitafa.
O, kakšna oholost!
Pred smrtjo si napisati nagrobni napis.*

*Ali pa je to razkazovanje veščine v času,
ki ti je bil odvzet?*

*Morda bi se ti zdel žaljiv,
ker te obkladam s psovkami
in neokusnimi vprašanji.*

*A vse, kar si želim, je,
da bi se lahko pogovarjal s teboj na višini,
ki ti pritiče.*

*Se pravi, ne v pogojniku,
ampak v trdilnih stavkih,
smolnatih od izkušnje.*

*Molčiš? Tudi prav.
In jaz ne morem jokati.*

*William Butler Yeats, klanjam se ti.
Z usem svojim dostojanstvom.*

Pred odhodom

A pot mi morajo pokazati mrtvi ...
Seferis, Pomorščak Stratis med agapanti

*Ne sprašuj mrtvih za pot. Ne morejo ti pomagati.
Izglubljeni v vonju cvetlic, navzoči le še v razliki
med travno bilko in poletno sapo, ki jo upogiba.
Njihovi glasovi so zmedeni kot veter v vrveh.*

*Njihovi nasveti ničevi kot zlomljeno veslo.
In zakaj bi sploh hotel, da te usmerja prsteni prst?
Zakaj bi si želel, da te tlači njihova mrtva teža?
Mar bi rad poslušal tožbo o zgrešenih poteh?*

*Mar bi rad, da te z mrtvo krujo privežejo nase?
Vsaka pot, ki jo izbereš, bo enako dobra kot tista,
ki ti jo kažejo slepe oči. Zato ne sprašuj mrtvih za pot.*

*Zamenjaj njihovo tiranstvo za novo jadro. Na novo
premaži trup. Naj ne bodo besede mrtvih tvoj
zemljevid. Raje glej morje, lahkotno igro valov.*